

over den Rente, der ydes til almindelige Arbejdsinvalider, men disse faar ogsaa alt for lidt, og med den Nedskæring, man nu er i Færd med at lave, bliver Renten saa lille, at der ikke er Tale om, at de paagældende Mennesker kan klare sig. Vort Parti maa vende sig mod disse Nedskæringer ud fra den samme Betragtning, som er gjort gældende overfor de øvrige saakaldte Nedskæringslovsforslag, der har været fremme i den senere Tid. Det er nemlig vor faste Overbevisning, at det Maal, man vil naa gennem Nedskæringerne, nemlig Skattelettelse, paa ingen Maade vil blive virkeliggjort. Ved Nedskæringerne borttager man tværtimod Købeevnen og skader derved Erhvervslivet i al Almindelighed.

Hvad særlig Militærinvaliderne angaar, befrygter vi, at Nedskæringen kan bevirke, at deres Sundhedstilstand forringes. Det gælder f. Eks., hvis Mennesker, der lider af Tuberkulose, skal tvinges til at flytte ind i daarlige Boliger, hvor der hverken kommer Lys eller Luft. Noget saadant kan vi ikke være med til. Som Lovforslaget her foreligger ændret af Folketinget, giver det Invalider, der ikke har fast vedvarende Understøttelse, en vis Galgenfrist, idet de først bliver underkastet en Revision paa et senere Tidspunkt. Denne Ændring tilfredsstillede tilsyneladende det radikale Parti, man sagde fra den Side, at naar bare den juridiske Side af Sagen var i Orden, naar der ikke var noget ulovligt i, hvad man gjorde, havde man i Princippet ikke noget imod at gaa med til en Nedskæring af de Invalider, her er Tale om. Man tilføjede ganske vist senere, at man ønskede, at Nedskæringen skulde være noget mindre, nemlig kun en Sjettedel, men i Princippet stillede det radikale Venstre sig Side om Side med Venstre og de Konservative. Mit Parti kan ikke følge de tre andre Partier heri. Ved at gennemlæse den Statistik, der er anført i Folketingets Betænkning, vil man se, at der for 1926 er tilkendt ordinære etaarige Invalideforsørgelser til 358 Personer og ekstraordinære til 492, der under Militærtjenesten havde mistet deres Arbejdsfærdighed. Om der mellem disse Mennesker er nogle, om hvem man kan sige, som det for nylig blev udtalt af en fremtrædende Politiker, at de ikke har deres Ærlighed i lige saa god Orden som deres Sundhed, ved

jeg ikke. Jeg vil kun sige, at jeg personlig ikke har dem mistænkt. Jeg tror af Erfaring at turde sige, at det er uhyre vanskeligt at slippe gennem den Skærsild, som en Mand nu om Stunder skal igennem, naar han har mistet sin Arbejdsevne, hvad enten det nu drejer sig om fuld Rente eller et Tilfælde, der falder ind under de mindre Satser. Jeg kender af Erfaring Tilfælde fra den senere Tid, hvor man, maaske grebet af den Sparsommelighedsaand, der er raadende i visse Lejre, har afvist Personer, om hvem baade Sygekassens Bestyrelse, deres Huslæge og i øvrigt alle, der omgikkes dem i deres daglige Færd og kendte deres Arbejdsevne, mente, at de burde have Ret til Invalidrente.

Jeg vil gerne have Lov til at fremdrage et Eksempel fra nyere Tid, der viser, hvor vanskeligt det er. Det drejer sig om et ungt Menneske, der for Tiden bor i Sønderjylland, men for øvrigt er flyttet derned sammen med sine Forældre fra Fyn. Under sin Militærtjeneste, som han udførte i Helsingør, faldt han og forslog Hofferne i den Grad, at han i flere Uger laa i Gibbsbandage, og efter sin endelige Udskrivning fra Lazarettet blev han hjempermitteret som ikke mere duelig til Militærtjeneste. Om denne Mand er det oplyst, at han aldrig tidligere har været syg, og at han var sund og rask, da han blev indkaldt. Hvad svarede nu de Autoriteter, som skulde afgøre, hvorvidt der skulde tilkendes ham Rente eller ej? De svarede, at de maatte skønne, at det drejede sig om en skjult Sygdom, som var kommet til Udbrud ved Faldet, og at de derfor ikke kunde tilkende ham Rente. Læg Mærke til Ordet skønne, man ved ikke noget bestemt, men alligevel afviser man Andragendet. Der er fra forskellig Side sket Henvendelse til Ministeriet for at bevæge det til at tilkende denne Mand Rente. Overalt var man klar over — det gælder ogsaa hans Kaptajn —, at han virkelig havde faaet sin Sundhed ødelagt under den militære Tjeneste, men Afgørelsen fra Ministeriet gik alligevel ud paa, at man skønnede, at Lægerne maatte have Ret i deres Udsagn. Man ser, at det ikke er saa let nu om Stunder at opnaa den militære Invalidrente, naar man ikke fuldt og helt kan bevise, at man virkelig er Invalid, og at man ikke kan forrette sin daglige Gerning. Hvem skal nu